Vitæ & mortis D. ROBERTI ROLLOCI Scoti narratio.

Scripta per Georgium Robertsonum.

Adiectis in eundem *quorundam Epitaphiis.*

EDINBVRGI
Apud Henricum Charteris.
1599.

VITÆ ET MORTIS
D. ROBERTI ROLLLOCI
NARRATIO.

ROBERTVS ROLLOCVS Rector Academiæ & Pastor Ecclesiæ Edinburgensis, vbi ætatis suæ annum 43. expleuisset, 6. Idus Febr. anno 1599. non sine summo omnium luctu supremum diem obijt. Vir, ne cœlem quod sentio, vita innocentissimus, eruditione florentissimus, propositoque omnium sanctissimus quos vnquam tulit hæc regio. Hic mihi dicendus an silendus esset, diu multumque ambigebam: silendi prompta facultas, dicendi prouincia humeris impar: cum enim mecum reputarem quam locupleti cœlestium donorum supellectile ditatus ille fuerit, quanta in Deum pietate claruerit, in Ecclesiam amore flagrauerit, in Principem & Patriam affectu ferbuerit, verebar ne tam eximia virtutum monumenta stili mei nu-

be obfuscarem potius quam illustra
Mœrore etiam Ecclesiæ ejus obitu be
no parente orbatæ, Reip. principi alum
viduatæ, exhausta memoria mea, hebet
mentis acies, exaruit denique sermo. S
& animo volvebam quorundam solenne
consuetudinem, celebrandi etiam proph
num genus hominum, quos iam claudit
henna, eorumq; encomijs multivagas p
ginas resarciendi, ac in iis umbratilia
tum virtutis simulachra ad cælos usq;
dibus euchendi. Rollocum autem dum
peresset veræ virtutis thesaurum, nũc a
cælestis Hierusalem incolam, diuque c
ta fruentem gloria, obliuionis ac silenti
mulo sepelire nefas putabam. Pensitab
etiam quam innumeris vinculis adama
nis me cum aliis plurimis sibi deuinxe
vt non sine nefario scelere tantum vir
taciturnitate operire me posse putem,
hoc consiliorum bivio cunctabundus
hæseram, silentiumne an sermonem de
to viro capesserem: tandem diuturnam
ctationem abrupi, inque eam senten
descendi, nõ verborum illecebris, aut le
ci

cinio orationis, eius laudes amplificandi qui iam beatas sedes incolit, inexhaustoq; saturatur gaudio in vultu Dei & Agni featuriente. Verum animo meo statui eius vitæ ac mortis inclytarumque virtutum effigiē, quam fieri potest expressam, depingere, cuius pulchritudine allecti nos qui ei supersumus, ad vitæ eius sanctissimæ vestigia premenda sollicitemur, vitamque hanc nostram consimili exitu fælici ac honoro claudamus. Et quamuis ego deterioris notę pictor sim, qui tam illustris effigiei lineamenta meo cælo ac penicillo ducam, Deo tamen auspice ac propitio, aggrediar tenui illa ac exili facultate qua valeo.

ROBERTVS ROLLOCVS natus anno 1555. inclyta LEVINOSTONIORVM familia oriundus, parentibus celebribus satis, ac decoris, inter binos quos habuerat fratres ætatis mediæ fuit. Pater DAVID ROLLOCVS, quod aliquam in Rep. literaria suauitatem ipse hausisset, filios suos omnium artium liberalium cultura excolendos curavit. Inprimis ei curæ fuit hic Ro-

BERTUS, quod aliqua futuræ egregiæ in eo indolis præsagia præsensisset: cum STERLINUM amandat scholis trivialibus expoliendum, tradiditque THOMAE BUCHANANO STERLINENSI Ludimagistro, sub quo tam illustre ingenij specimen in ipsa juventa edidit, tam compto morum decore nituit, ut absque rigidiori disciplina in officio permaneret. THOMAE autem BUCHANANI affectum, mellita indolis suæ suavitate ita in se convertit, ut perpetuis incrementis adauctus ad vitæ usque periodum nunquam exoleuerit. Vbi STERLINI in studijs humanioribus satis maturuisset, ANDREAPOLIN commigrat, ad studia sublimiora Philosophica nimirum capescenda. Ingressus autem Academiam cognominato Saluatorianam, in ea quadriennij curriculum Philosophicum emensus est, vbi quæ prius in eo scintillarunt virtutes, indies splenduerant: tam autem sublime horum studiorum fastigium conscendit, vt ex condiscipulis pauci eum assecuti, nemo anteierit. Completo hoc curriculo, ob eximia quæ in eo patuere dona, in professorũ Phi-

lo-

losophiç numerum redactus est: hac autem præfectura egregia cum laude quadriennio perfunctus, tanta industria ornavit, pietate illustrauit, vt ex eius collegis nemo eũ æquaverit. Anno 1583. Senatus EDINBVRGENVS de erigenda EDINBVRGI Academia cogitare cæpit, idque suggestu viri integerrimi IACOBI LAVSONII Pastoris Edinburgeni: cogitatio hęc hinc cõflata, quod regni Metropolis esset, animadverteretque Senatus non sine ciuium, cum molestia, tum impendio esse, liberos Andreapolin aut alias regni partes erudiendos ablegare, nec ignoraret complures tenuioris sortis sic angustia rei familiaris con strictos, vt sumptus alibi quam Edinburgi educandis liberis tolerare nequirent, ac proinde coactos plerunque sublimia ingenia servilibus artibus mancipare. Vbi decretum erigendam Academiam, tum venit in deliberationem, quisnam eius præfecturam subiret, cuius salvis auspicijs, exordiũ, incrementa, fastigium caperet. Placuit tandem vnum aut alterum Andreapolin transmittere, qui diligenti indagine sciscitaren-

 tur

tur quisnam huic operi apprimè idoneus esset: concordi universæ Academiæ suffragio, neminem tam ad provinciam hanc instructum ac ROBERTUM ROLLOCUM discunt, quod & ad Senatum referunt. Senatus ubi hoc rescivisset, blandè ROLLOCUM invitat, vellet tantū opus, cum ad Ecclesię, tum Reip. insigne emolumentum auspicari, se nulla in re ei defuturum, quibuscunq; posset officijs ornaturum, tandem eius adventum impetrat. Anno eodem Edinburgū traijcit ROLLOCUS, humaniterque, (ut par erat) a Senatu excipitur. Ineunte hyeme provinciam hanc adoritur, classemque ipse inchoat: vulgata autem fama erectæ Edinburgi Academiæ, turmatim ex omnibus regni angulis Edinburgum confluunt qui studia Philosophica ambiebant, in unam classem coalescunt. Ex iis autem plerosq; laxiori trivialium scholarum disciplina effrenes, in limine rigida severitate mirè cōpescuit, severitatem tamen insita quadam sibi clementia prudenter temperavit: doctrinam autem qua eos imbuit, disciplinam qua coercuit, Religionis condimento sic

mis-

miscuit, vt guttatim tenellis iuuenum animis pietatem instillaret. In hoc enim inprimis omnes nervos intendit ut discipulos suos sanctimoniæ charactere insigniret, nec conatum tam pium successus frustrabatur, tantum siquidem hortationibus, prælectionibus sacris, quibus alia studia distinxerat, profecit, vt efferatos iuuenum animos cicurarit, ac in sancti obsequij gyrum redegerit. Vbi quadriennio ad curriculi Philosophici exitum classem hâc perduxisset, eius singulos ad examinationis amussim exactos, laurea, quam Magistralem vocant, donauit. Visum deinde Senatui quatuor Philosophiæ professores, eruditione, morum nitore, prudentia insigniores, Rolloco sufficere, classibus Philosophicis præficere, qui eius imperio ac nutu Academiam administrarent. Ex iis autem quos nuperrimè laurea redimierat, quatuor qui facto examine reliquis præluxerant, eliguntur. Hi gressibus, cum doctrinæ, tũ disciplinæ, Rolloci insistentes demandatam sibi prouinciam egregia fide ac industria administrant. Rolloco interim totius Academiæ cura incubuit, illi e-

nim moris erat, singulas classes adire, singulorum sedulitatem, progressus in studiis, observare, si quæ turbida excidissent, egregia celeritate ac prudentia componere, universos, singulos ad perstandum in officio erigere. Quotidie omnibus in auditorium convocatis, intenso animi ardore preces ipse celebrabat. Vnius diei cuiusque hebdomadæ delectum fecit, quo discipulis suis omnibus coeuntib' textum aliquem scripturæ interpretatus est, unde hortationes, comminationes salutares eruit, non sermonis fuco obductas, verum sententiarum põdere ac gravitate efficaces ad juvenum animos emolliendos, ac ad sanctimoniam efformandos: non quod defuerit ei comptus ac cultus sermo, in rebus tamen sacris affectatum dicendi genus aspernabatur: illi enim cura intensior de rerum nervis ac medulla, quam orationis procera cute. Huius prælectionis vallo, arctiùs quam asperiori ulla disciplina adolescentes circumsepsit, Obsoluta jam lectione, scrutari deinde cœpit ex censoribus, quos ad delictorum censuram destinarat, quænam ea hebdo-

mada

mada delicta excidissent, citatos delinquẽtes tanta dexteritate increpuit, iram divinam sic intimavit, dedecorisque metu attonitos reddidit, ut ad pœnitentiam, vitamque in melius emendandam, mille verbera non tantum valuissent. Quibus enim nec aliorum verba aut verbera dolorem incutere, lachrymas excutere quiverant, cælestem iram intonando, blandis promissis mulcendo, sic eos concussit, prostrávit, ut suspiria, singultus, fletus uberrimos expromeret. In eo autem insigne fuit, sive promissiones Evangelicas prædicaret, sive severè minitaretur, ita se etiam nequissimi animo, adversus quem vehementissimè excanduisset, insinuavit, ut profusum eius in se amorem derivaret, neque tam metu, quã amore ad ultroneum obsequium traduceret. Quotannis autem Adolescentum ob progressus in Philosophia laureatorum examen unum enitebatur, ex quo ditiorem segetem Ecclesia, Respublicaque messuerat, quam ulla hominum memoria hæc Regio tulit.

Ipse autem Rollocus a studiis Philosophicis ad Theologica se seposuit. Adolescentes vbertim Philosophia imbutos, ad mun' Pastorale aspirantes, perdia ac pernocti diligentia, indefesso labore Theologia excoluit. Cum ad eam sedulitatē, eas ærumnas, quas, in adolescentibus his sacra hac scientia imbuendis, tanta cum animi æquitate tolerauerat, lumina reflecto, nequeo mihi ab admiratione tēperare, & nisi ipse earundem testis exstitissem, nemini eadem narranti fidem astruerem. Diem enim totum, demptis alimenti intervallis, collocare consueuerat, aut in sublimi capitum Religionis contemplatione, aut in abditorum scripturæ locorum scrutinio, aut denique in controuersijs cum Pontificiis dirimendis. Ista autem quamvis sublimia & excelsa, mira facilitate etiam ad quorumvis captum expediebat. Hanc autem sedulam eius operam condierat hortationibus crebris quibus adolescētes ad sanctimoniā, fideq; in munere Pastorali incitabat. Flagitauit inprimis ne crudos se ac immaturos ad munus, illud protruderent, zelum eorum amplexibus

hortatu

hortatu crebro insinuaverat, verum prudētia; conditum, dextereque monuit, ne juvenilem ardorem, choleramve, aut innatam, aut aliunde conflatam, aut denique ad imitationem compositam, quantumvis pietatis supparo tectam, in Ecclesiam inveherēt: fouendum quidem in Ecclesia zelum genuinum, esse eum ignem cælitus descendentem, quem alí in Templo Dei operæpretiū esset, explodendum tamen zelum adulterinum, quod ignis sit peregrinus. Obnixe autem serióque suasit ne res suas privatas prætextu Religionis gererent, neque famam sinceritatis alios sugillando, taxando, propagarent: hortatus denique nihil opinionis, omnia conscientiæ gratia, agerent. Hác eius indefessam sedulitatem tantis fructibus beavit Deus, vt innumeros cum ad Reipublicæ emolumentum, tum ad munus pastorale decennij spatio propulerit, in quib' sanctimoniæ ac eruditionis suæ lineamenta cernere erat. Ad hos labores tanta industria exantlatos, accedebat & hic, singulis diebus Dominicis palam in templo concionabatur, idque tanta spiritus demonstratione,

tione, tanto sententiarum pondere, verborumque gravitate, ut apud omnes excellissimè floruerit: tantum ad auditorum mentes illuminandas, affectusque permovendos valuerat. Neque apud vulgus modò, sed & apud celebre & eruditum hominum genus concionando sic efficax fuit, ut quamplures in margine Orci lethalis titubantes, ad vitam illam Dei, lucemq; cælestem eruerit ac evocarit, divino numine eius ministerium secundante. Complures commentarios in Scripturas sacras, tractatus etiam nonnullos de Religionis capitibus miro artificio contexuit, quorum aliqui typis excusi, non modò in Scotia, sed & apud exteras regiones incredibili nominis sui ornamento, Ecclesiæque insigni cõpendio per multorum manus volitant. Pervenerat fortè in manus Theod. Bezę eximii illius viri, eius cõmentarius in Epist. ad Rom. ac Ephes. qui tanto gaudio Bezam perfudit, ut in epistola qua familiarem quẽdã salutat in celebres ei⁹ laudes eruperit: visum est aliqua ei⁹ verba attexere. Hoc ipso tẽpore mihi cõtigit thesaurum nãcisci, qui

nescio

nescio quo sinistro fato, quamvis hic in omnium aliorũ conspectu versaretur, me tamẽ adhuc subterfugerat: thesaurum enim cur non appellẽ, & quidem pretiosissimũ, illos honorandi summè fratris, D. Rolloci, cũ in Epistolam ad Romanos, tum in Epistolam ad Ephesios, utramque inter Apostolicas omnes celebratissimam, commentarios. Sic enim ego quidẽ de iis apud me statuo, (quod absq; vlla specie adulationis dictũ velim) nihil adhuc legisse me in hoc interpretationis genere, breuius simul, cum elegantius, tum iudiciosius, scriptũ, ut ipse me ijs inspectis continere nequiverim, nec etiã opinor debuerim, quin & deo, de hoc utilissimo proculdubio quãplurimis futuro labore gratias magnas agerẽ, & tantum hoc vobis bonũ vel toti poti⁹ Ecclesię gratularer, Deũ precatus ut hũc hominẽ novis subindè donis auctũ fœliciter cõservet, hoc præsertim tẽpore, in quo propter tãtã operariorũ in excolenda Dei nostri vinea raritatem, & paucissimis ex veteranis illis exercitatissimis superstites triũphare jam sibi de oppressa veritate Satan cũ suis videbatur. Hæc Beza,

Sen-

Sensim autem omnium cuiusque ordinis quibus innotuerat, animos sui amore repleverat: gratum charumque iuxta omnibus reddidit candor quidam in rebus gerendis genuinus, insignisque humilitas quæ tanquam ex alto eximia in eo dona illuminavit: quamvis enim ille præclaris dotibus Pastores reliquos superemineret, sese tamen suo censu infra omnes demisit. Animo quidem fixum condebat latere, vt que liberiùs studijs dicaretur semet abderet, ne curis publicis implicaretur: præter votum tamen ad publica negotia pleraque invitus evocabatur, quæ quidem ille egregia sanctissimaque prudentia expediebat. Præcipiti plebis zelo turbata, maturo ejus consilio in ordinem redierunt: rara zeli socia prudentia, nec assiduus prudentiæ comes zelus, vtriusque tamen insignem temperiem ROLLOCO indiderat qui munera tacito dispertit arbitrio, quam sensit cum Ecclesia tum Respub. Scoticana cum insigni suo emolumento sibi salutarem. Novissimo vitæ biennio sic curis publicis involvebatur, vt eius valetudo hostilis satis indic-

laba-

labasceret: Assiduis enim calculi cruciati-
bus angebatur, stomachi infirmitate lan-
guescebat, verum quantum judicio huma-
no consequi valemus, nisi hoc ipso tempore
Ecclesiæ nutanti ac periclitanti opera sua
subvenisset, in miseriarum Oceanum per-
fundata fuisset. Inconsulto armatæ plebis
concursu, Regis ac Senatorum ira vehe-
mentissime exarsit, quo factum vt Ecclesia
& Respublica in præruptum & anceps pe-
riculum devolveretur: squalida enim ac lu-
gubris rerum conditio quæ tum temporis
evenerat, trucem lachrymabilemque faci-
em spectantibus præbuit: cum in turbis
his componendis complures operam & o-
leum perdidissent, eluxit tandem, tanquam
sidus salutare sanctissima ROLLOCI pru-
dentia, Pietate ac sapientia, humilitate cō-
ditis, tantum Regii pectoris possederat, vt
eius animum in Edinburgenos asperiorem
lenierit, Ecclesiam ex incendio, Remp. ex
conflagratione eruerit: Quamvis Rolloco
insignis assurgat honos quod hac tempesta-
te lugubria Ecclesiæ detraxerit, turbata ad
pristinum statum revocarit, cogor insignia

nominis eius ornamenta silere ac transilire. Si enim illius temporis historiam pertexerem, rotæ instar rapidiue gurgitis agerer, vt in præsenti negotio cõsistere nequirem, longeque digrediendum ac expatiandum mihi foret. Res, ROLLOCI continuis vigiliis, ac indefessis laboribus compositas, ac in pristinum statum remeantes, insequitur Synodus Taodunensis, quam visum Regi sua præsentia ornare. Synodo Præses omnium suffragiis Rollocus designatur. Synodo Parthi non multo ante habita, quæ severius ad speciẽ decreta videbantur, hac Taodunensi benigniorem commentarium sortita sunt. Flagitat Rex, vellet Synodus nonnullos designare, qui excubias pro Ecclesia ducerent, ne quid ea detrimenti caperet. Confestim pedibus itur in eam sententiam pietate ac prudentia eminentiores delegẽdos, iis provinciam hanc demandandam. Ex his Rollocus vnus. Horum munꝰ temporis ac administrationis vallo circumseptum fuit, defunctique muneris rationem proximæ Synodo redderent decretum. Hi Ecclesiam, tumultu quem memorabam,

mise-

misere quassatam maturis consilijs ac perpeti industria reficere, sensimque restaurare adnituntur. Anno 1598. præcipiti hyeme graviùs solito morbi pondere gravatus domi se concluserat. Gulielmus Scotus ex intimis vnus consulit in domũ suam transiret, aerem sereniorem ac liberiorem hauriret, ut valetudinem recuperaret: consilio obsecundat, transitque. In limine pristinus vigor redire videbatur, verum confestim geminata morbi vis lecto eum affixerat. Ille cum spiritus linquentes, seseque in confinio mortis discit, cælesti gaudio quo semper exuberabat, mellifluisque sermonibus omnes qui inuiserant perfudit: verum lætitiam interpellabant obortę omnib' lachrymæ, tantum virum nondum matura ætate præripiendum, adimendum Ecclesiæ parentem, Reipub. salutare columen, neminem superesse qui turbas in Ecclesia componat, offēso principi cives, Ecclesiam, insinuet. Ille prudentia solita domestica digerit, uxoremque post decennii vltra sterilitatem vterum ferentem amicorum curę seriò commendat. Ingressis ad eum Patricio

Gallovidio, Dauide Lyndesio amorem in Principem qui semper eius animo medullitus insedisset, testatum fecit, in eoque occubiturum se professus, flagitat interim ipsius nomine Regem adeant, hortenturque vellet Religionis orbitam, quam inoffenso cursu huc vsq; pressisset, gradu non vacillante ad ultimum vitæ spiritum calcare, neque spe amplificandi regni, aut nefariorum tacitis technis ab ea divelli. De Ecclesiæ Pastoribus, qua par esset reverentia, sentiret, loqueretur. Illud (inquit) Christi ministerium quantumvis humile ac abiectum humano calculo, illustri gloria tandem fulgebit. Ingressi deinde Pastores Edinburgeni quibus assidentibus sic infit. Ægritudinis mole lassus, vitæ huius pausam ac exitũ anhelans spiro, ac spero. Non sic Christum didici aut docui, quin in eo ærumnarum harum levamentum sentiam. Academiæ cura fratres altissime semper animo meo insederat, quanta ego eam fide ac industria administrarim, testis Deus, ego mihi probe conscius sum, quantum ex ea in Ecclesiam & Rempub. emolumentum redundarit, vos

testes.

testes. Rumpendũ mox vitæ meæ filum, trajiciendumque mihi in patriam diu, multũque cupitam, ne quæso me dempto nimis amare orbitatem suam defleat Academia; Vos, vos inquam, non novercæ verum genuini parentis vices obite, eam vestro sinu alite, fovete. Pastorale munus non jam pridem mihi incubuit, quod quamobrem in me susceperim non vos præterit. In eo egregium quid præstitisse me affirmare non audeo, voluisse tamen, audebo. Memoriæ vestræ nõ excidit, Synodo Taodunensi delectum me cum aliis quibusdam, qui pro Ecclesia excubarem, in excubando, cũ Dei gloriam, & Ecclesiæ incolumitatem, tumultu quodã miserè quassatam, mihi ob oculos habuerim, nullius in ea admissi flagitij pœnitentia discruciari me profiteor. In pastorum Edinburgenorum numero geminãdo, duobus præsertim illis qui studiorum tyrocinium sub mea ferula exercuerunt ad munus illud invehendis, cum in iis dona muneri congrua, Deumque eorum laboribus propitium, perspexerim, tantum abest illius facti me pœniteat, ut in hanc usque

 ho-

horam sũmo potius perfundat gaudio. Susurravit quidam nuperrime in aurẽ meam, disseminatum rumorẽ, torqueri me animo ob inique gesta in ista provincia. Deũ arcanorũ omniũ arbitrũ ac testẽ, ad cuius tribunal ego mox sistendus, appello, cum in omni hoc negotio, pro divinit⁹ indulta mihi pietate & prudentia, ad scopum legitimũ collimari, nihil esse quod me cruciet aut angat. Nõ eo quidẽ inficias, cũ Eccl. ac Rep. nexu adamantino, eoq; fraterno colligarit prudens mundi opifex, in hoc remis ac velis incubuisse me, ut mutua emolumẽta promoverent: ne Reip. gladius in Ecclesiæ perniciem stringeretur, aut Ecclesia in principem, aut remp. acerbè inveheretur, bellũq; non necessarium excitaretur. Neque tamẽ ita me pacis amor fascinavit, ut genuinam ab adulterina non secreverim, aut affectus in Principem eo me abripuit, ut in eius gratiam vel labeculam ullam conscientiæ fuerim inducturus, verum meorum factorum candor etiam me extincto lucescet. Cęterũ fratres unanimi cõcordia ad op⁹ Domini coalescite. Quid magis incongruum quàm pacis pręcones, litigio ac discordiæ carni-

ficina dilacerari, hac tempestate, qua in insidijs hostes sunt, non lite spargendæ vires, verùm pace resovendæ sunt, petendum ac hauriendum hostium latus, non mutua iugula. Principi vestro debitum obsequium præstate: rara temporum fęlicitas vobis obtigit, Principem nacti estis, qui cum lacte Religionem hausit, quæ eius visceribus recondita cum eo calcavit, Religionem disciplina circumvallavit, circũvallatam suo pręsidio texit, Ecclesiæque patrociniu m sic in se suscepit, ut quam diu eum vita non deserat, illud non deserturum se documentis innumeris palam fecerit. Quod itaq; blandè mulcẽdo ei elicere valetis, ne torquendo extorquere frustrà admitimini. Seriò cavondum ne ex hoc fœlicitatis fastigio pessum se det Ecclesia. Qui verat Paulus Onesimum fugitivum apud se retinere, renuit tamen ne Philem. beneficiũ ex necessitate esse videretur. Ei⁹ vestigiis insistẽdũ vobis in tanti ponderis negotio sentio. Deus pater Iesu Christi, vos omni benedictione spirituali locupletet, fortique robore muniat, ad ministerium istud strenue obeundum.

Vesperascente eodē die, properare mors videbatur, quam ille odoratus, sermonem occipit, non humano cerebro excusum, verùm cœlitus a Dei spiritu stillantem, qui cunctis astantibus stuporem injecerat. Aderant Medici qui medicamentis suis vim morbi lenire (quod vigor naturalis deficeret) renuerunt. Ad Deū itaq; verso sermone: Tu, inquit, Deus medeberis mihi: dein preces zelo intensissimo fundit, orans primo vellet Deus sibi suisq; peccatis propter vnicū Christi sacrificiū propitius esse: prædicans omnia quantumvis ad speciem speciosa, propter crucis Christi eminentiam, pro stercoribus se ducere: precat⁹ deinde vellet vitæ suæ exitum faustum ac fælicem indulgere, vt misericordiæ alis opertus, in Christi sinu occumberet, frueretur que Dei vultu quem crebro anhelitu intueri sitije. Ego te, inquit, subobscurè in verbi speculo vidi, largire mihi diu multumq; optati vultus tui sempiternam fruitionem. De resurrectione & vita æterna verba promit, ac si terra derelicta in cœlos translatus fuisset. Singulis qui astabant dextra præhensis, tan-

quam

quam Patriarcha, summa verborum sancti-
monia ac gravitate benedicit, benedictio-
nem hortationibus pro cuiusque indole ac
munere prudenter miscet. Ea nocte præ-
ter spem paulum requievit. Die qui eum
insequutus est, vrbani Magistratus, com-
plures etiam ex ordine Senatorio eum in-
visunt, quos iuxta lectum accumbentes sic
affatur. Quantum præsagijs ullis assequi va-
leo, egrediendum mihi vitæ hujus limen,
transeundumque in Patriam: neque hoc
mihi acerbum, novissimum enim huius vi-
tæ diem crebra siti concupivi. Academia
semper anxium me maxime habuit, eam e-
go iam deserturus, si celarem vos, quem
meus calculus sufficiendum mihi, Acade-
miæq; præficiendű censuit, incuriæ macu-
lam non exuerem. Quid attinet exteras
regiones pervagari, peregrinum asciscere,
qui huic provincię pręsit, quem interim do-
ctrina disciplinaq; huius Academiæ lateat?
Domi virum locupletatum donis [illegible] ad
munus instructum habetis, HE[illegible]
CHARTERISIUM, qui eruditionem [illegible]
Præceptore uberrime hausit, professorisq;

Philoſophici munus decennio egregia c
laude perfunctus eſt. Hunc vos in Acad
miæ puppi ſiſtite, eiuſque clauo apponi
Deum illi propitium, eiuſq; labores bea
tem conſpicietis. Vos ex officio Academi
Mæcenates ac alumni eſſetis, altior qua
eius ſollicitudo animos veſtros ſubeat. D
domeſticis quid dicam, uxorem deſero u
rum ferentem, unū à vobis ſummopere c
tendo, ſentiat illa amorem quo ſemper m
amplexi eſtis, extincto me, non exaruiſ
Nunquam mihi dies aut nox ægritudi
expers, illa me tot morborum ærumn
quaſſatum, ſuauiter ſemper fovit ac refoc
lavit: ingenuè profiteor ex omnibus ſtipe
dijs meis nō coacervaviſſe me obolos du
nunquam enim mihi cordi aut curæ mu
dana hæc. Quorſum multa verba perdere
ne quæſo affectus veſter in me, claudicet
eam. Magiſtratus, Senatores, ſolenni pr
miſſo fidem dant facturos ſe omnia ex a
mi ſententia. Profeſſores dein Philoſoph
ad perſtandum in officio debitumque ſu
ceſſori ſuo obſequium hortatur. His pera
tis, verba inſigni ſanctimonia ebulliunt.

D

Deo meo, inquit, gratiç, memoria, visus, auditus reliquique sensus mei tam vegeti quá unquam, ast ab hoc mundo alienatum cor meũ, & quorsum Domine Iesu corde meo non fruereris, cui soli in illud jus, in hoc per omnem vitam incubui, ut illud tibi dicarẽ ac consecrarem, illud quæso assume, ut tecum cõmoretur. Hæc loquut⁹, invadit eum lenis quidam somnus, ex quo experrectus summo anhelitu flagrat dissolvi, ac esse cum Domino. Veni, inquit, Domine Iesu, miseræ huius vitæ filũ abrũpe, matura domine, ne tarda. Iesus me redemit non ut caducam hanc verũ æternã vitã indulgeret. Veni Iesu largire vitã propter quã redemisti me. Astãtes flebili planctu vicẽ suam in ei⁹ obitu defient. At ille: Omnes vitæ hui⁹ grad⁹ emẽsus sum, ad novissimũ perveni, cur retrogrederer? hunc gradũ Domine Iesu tuo comitatu fœliciter emetiar. Deduc me in eam gloriam quã per speculũ tantũ vidi: vtinã apud te diversarer. Qui astabant significant diem posterũ Sabbathũ esse, unde hui⁹ sermonis occasionẽ captat. Tuũ sabbathũ Domine, æternũ meũ sabbathũ inchoet, auspicia sumat æternũ sabbathũ meũ, à sabbatho tuo.

In mediam ferè noctem modicam naſ
eſt quietem, quam confeſtim morbi vis
terpellat, ſupremamq; horam adeſſe rat
Valterum Balcanqvellum in
tat ad ſe venire: quo ingreſſo, hunc ſuſci
ſermonem: Quod diutiſſimè munus Pa
rale Edinburgi obieris, quodque non
cens noſtra amicitia, accerſendum te cu
vi, ut reverentiá qua ſemper a cunis Ch
ſti miniſterium reveritus ſum, teſtatam
cerem, ego quidem pro modulo d
preces in ſinum Dei fudi, tu quæſo pro
precum ſacra peragito, ego corde ac a
ctu ſequar, interim ne protrahi vitam ha
flagita. Provolutis omnibus qui aderant
genua, preces celebrat Balcanquell⁹. In
reliqua flagitat, vellet Deus tanti viri d
turniorem uſuram indulgere, cum Ecc
ſiæ ac Reipub. ſalus tantopere eam poſca
Sic orantem interpellat, ſatias, inquit, m
huius vitæ, unice in votis meis habeo vi
celeſtem cum Deo in Chriſto recondit
Conſummatis precibus in verbi prædic
illuſtria encomia reſolvitur: Verbum,
quit, vita, mors, nec ulla ulli abſque ve

ſal

salus: non est, credite mihi flocci negotium verbum prædicare: perinde non est ac Platonis, Aristotelisve textũ interpretari, aut orationem pigmentis ac lenocinio sermonis oblitam contexere: in sanctimonia, humilitate, efficaci spiritus demonstratione situm est verbi præconium: quanti illud semper fecerim testis Deus. Dein ad preces revertitur, Veni, inquit, Domine Iesu, horum oculorum nervos rumpe, alios mihi largire: cupio dissolvi, ac tecum esse, matura venire Domine Iesu, ne ultra differ: egredere pusilla vita, ut ingrediatur melior illa vita Dei: insere Domine Iesu huic corpori manum tuam, arripe tibi animam istam ∴ Ad Sabbathi auroram usq; altum illi silentiũ, quod tandem hoc sermone abrupit, Veni Domine, ne morare: diei noctisque fastidio lassus sum, veni Domine Iesu ut ad te veniã O dulce, faustum, ac fœlix vitæ hui⁹ diuortium, veni Domine dulcedo mea, emancipato animã hanc ut te marito suo fruatur, cor istud meum bipartire, ut ad te caput suum transvolet. Regerit unus, huc usque corpum integrum possedit, integrum etiam

assu-

assumet. Ille vero, Partiri, inquit, istud postulo, ut vita hæc naturalis e- tur, & Christi vita infundatur. Tu astantibus unus, ne te anxietas acce accelerat Dominus tuus. Gratum, quit, mihi istud nuncium: utinam die stino exequias meas duceretis. Dein a Beata anima tam Domino vicina q tua. Ille vero, in me nihil est, quod ducam pro stercoribus, ut Christum crifaciam, Christus unica solatij teria, omnis justitia mea pannus m struus. Interrogatus nunquid Pastori lius alloquium flagitaret, respondit, creaturum se ijs molestiam, quòd ad cionandum se accingerent. Sinite, inq me psittaci instar cum Domino balbutire. Certior factus inchoa concionem, Da mihi, inquit, Do ea videre, quæ in præsentia audiunt Sabbathi meridie sic eum affatur qui Per omnem vitam tuam indefessa op sedulisque laboribus Dei gloriam movisti. Ille, mihi unica gloriandi misericordia in Christo Iesu, alia o

damna duco. Dein sopor quidam mollis e-
um invadit, qui in vesperam occupat: quo
discusso, ingressus ad eum ordinis Sena-
torij Præses, cui EDINBVRGI eo anno
Præfectura obvenerat, eum sic alloqui-
tur. Academiam amplexibus Magistra-
tuum, quibus tu Domine præes, seriò in-
sinuavi, tu etiam eandem patrocinij tui
gremio amplectere: experiatur quæso te
parentem ac Mæcenatem: Cum pro dig-
nitate qua in Republica clares, ac illustri
munere quo ornaris, Ecclesiæ opem ferre
valeas, ne quæso eam subtrahe, in eius
præsidium artus ac vires tuas intende, nec
interim salus tua quæ est in Christo me-
moriæ excidat, mundana hæc omnia fluxa
sunt, moxque flaccescent. Deus te, tuam
conjugem, universam familiam benedicti-
onis suæ thesauro cumulet. Eadem illa
nocte hæc verba excidisse ei observatum:
Tranquilla mihi mens in corpore ægro,
mortis, peccati, & Satanæ metu non
angor, nullum illis in me imperium, sic
tamen morbi pondere premor, ut longe
præter spem in hanc horam supersim.

Ille

Ille quasi in mortario pistillo ægritud
me tundit, ut ad regnum suum formet.
hebdomadæ secundo, mirum, inqui
deri potest, cũ tam acerbè morbo co
quod in tantum protracta vita mea, ve
per patientiam, domini beneplacitũ
stolabor, connivebo, connivebo, aga
mecum pro libito, non disseram cum
Quid est homo qui cũ Deo arguméta
deat: imo, si in orcũ detruderet, par
non responsandũ. Gratiam fac mihi D
ne propter Christũ Iesum : non erub
profiteri nunquam provectũ me ad tá
lime notitię Dei fastigiũ quam hoc m
attigi. O quam horrendũ in manus D
ni incidere, sed reposita mihi miserico
in Christo. Quid contristaris anima
quid te deiicis in me, obveniet tibi mo
spectus & congressus amœnissimus? E
dem diei vespera, Experior, inquit,
Psalmi veritaté, ac aliqua eius verba re
set. Gratiam fac mihi Iehoua, quia lang
re pressus sum: cura me Iehova, quia
turbata sunt ossa mea. &c. Interiecta
dica pausa sermonem iterat, Christus

tabit jugum meum, & ego eius gratia fultus sequar. Cum morbi acerbitate torqueri eum animadverterent astantes, lachrymas, planctus ac singultus cieunt, quos ille increpat: Ne meani vicem, ait, peccata vestra deflete, cum nemo a peccato immunis nemini fletus materia subtracta. Quod ad me, ego omnium complementum ac consummationem mox videbo. Ab hoc tempore oblatum alimentum respuit: Non, inquit, edam aut bibam, quoad in regnum cælorum invehar. Funeris curam Gulielmo Litillo & Gulielmo Scoto amicis integerrimis (quorum amicitiam non vacillantem frequenti elogio ornavit) commēdat. Cur non, inquit, mihi huius corporis cura, illud siquidem glorificandum & conformandum tandem glorioso Christi corpori & manus intuens, istæ etiam manus illustri fulgebunt gloria. Eius diei vespera ex cognatis unus ad eum ingressus, sermone impio bilem ei movit, ab eo hoc flagitat, vellet invect⁹ in cælos mediari pro se reliquisque amicis: hoc audito, ira fervens, repente corpus imbecillum ac fere exanime erigit:

git, Ego, inquit, munus illud abnuo, Chri
ſtus unicus Mediator. Non multò poſt i
viſit eũ frater natu maior. Tu, inquit, co
natum noſtrum increpa, mone alium c
peſſat vitæ tramitem, alioqui nulla ei ſalu
certiſſima ruina. Deinceps illi ſermo co
tractus, non diffuſus, verba tamen fortia a
efficacia, gaudium cœleſte ſpirantia ac re
dolentia, ſub vitę finem placidus quidam
ſomnus irrepit, qui cum aliquandiu eum
occupaviſſet, placidè ac ſuaviter Creato
ac Redemptori ſuo animam commenda
Et quamvis extinctꝰ, notas tamen oris pal
lor non confundebat, verũ temperato quo
dam rubore perfundebatur. Eius deceſſu
fama, quantas lachrymas, quot ſuſpiria ac
ſingultus per univerſam vrbem ac regionē
cōcitarit, relatu fere incredibile. Funus ma
iori quam unquam Edinburgi celebritate,
quamvis prohibēte tempeſtate, decoratu
Turmatim enim tā ſublimis quàm plebei
ſortis homines ad illud ornan-
dum confluxerant.

I

IN OBITVM D. ROBERTI ROLLOCI, viri vndequaque doctissimi, summi Theologi, vitæ integerrimæ, iudicij admirabilis, laboris indefessi, Edinburgenæ *Academiæ Doctoris Primarij, & Ecclesiæ Christi Pastoris vigilantissimi,*

EPITAPHIA.

SIccine materiam
Tristis repentè næniæ
Ferrea Melpomene
Obtrudis invito mihi?
Siccine præripitur
Ætatis ante terminum
Gloria magna suæ
Rollocus ille patriæ?
Siccine conticuit
Vox illa pridem præpotens
Corda ciere piis
Addicta concionibus?
Siccine succubuit
Sacri satellitum gregis
Sedulus ille labor

Tot egerens examina.
Siccine vena perit
Nunc illa ſacros codices
Dedita dulciloquis
Luſtrare commentariis?
Scotia mœſta dole,
Planctus, Edinburge, excita.
Gymnaſii cecidit
Rector, decorque ingens tui.
Talia tam properè
Prærepta nobis lumina
Quid niſi celſitoni
Minantur iram numinis?
Ille quidem lachrymis
Remotus inter cælites
Degit: at aſſiduas
Nobis reliquit lachrymas.

ROBERTVS PONTANVS.

DE me, deque meo meruit tua fratre voluntas,
De te verum index vt moriente loquar.
Nobiſcum hunc orbem donec Rolloce teneba[s]
Mortales inter Numinis inſtar eras.
Morte (quod optabas) idem nunc additus aſtris,
Implebis merita laude ſuperſtes humum.

M. A: Ruthvenus.

Cor[…]

NOn ibi mens animi est, vbi nos animatq; mouetq;
Est vbi amat: gravibus vox bene nota viris.
Vir præstans animi, & geminô succensus amore,
Dilexitque Deum, demeruitque gregem.
Vt vivus cæli coluit suprema Rolocus,
Sic nunc in superis, sic vt avebat, erit:
Vt vivus docuit linguâ prudente Rolocus,
Sic nunc doctrinæ perpetuabit opus.
Nempe ibi mens animi est, vbi vis ardebat amoris,
In Christi arcano Christiadûmque sinu,
Ergo Roloce vale, & quem mentis amoribus alta
Semper anhelasti, iam fruere vsque Deo.

HAD. DAMAMN à B. STERVELT

ROllocum extinctum quàm primū viderat, exul
Exule Relligio cum Pietate abijt.
Multa gemēs Sophia, & vestes sine lege coercēs
Se trepidæ sociam iunxit vtrique fugæ.
Rolloco terras cœlo mutante, fuerunt
Vt comites vitæ, sic abiere viæ.
Ante tamen lachrymas fudere in funere mœstas,
Et tumulo sectas imposuere comas.
Nec iam si verum profitebimur hospita sedes
Numinibus tantis vlla relicta manet.
Scilicet his nostris in crimina euntibus annis,
Qui rapidum cursum sisteret vnus erat.
Non vitam livor moresve calumnia rodit
Quo dentem intendant non habuere locum.
Quid sapere, & quid sit benè vivere, discite stulti:
Quàm pia vita fuit, mors pia testis erit.

M. T. CRAGIVS.

Ῥολλῶκον δ' εἰνῆσιν ἀτασθαλίησι λύθεντα,
Σώματος ἤδη αἰνῶς εὐθὺς ἄφεντα πόνοις
Οὐλύμπον δ' ἀνάβαντα Θεοῦ βούλησις ἄνωγεν
Αἰὲν τῷ Χριστῷ συμβασιλευέμεναι.
Ἄστρα γὰρ ἄφλησαν βαίνειν ἐπὶ δύσβατα, πίστις.
Εὐσέβειη, κόσμος, παντοδαπαί τ', ἀρεταί.
Καὶ πρότερον γ' ἵκειν εἰς οὐρανὸν ἔπρεπ', ἀληθῶς
Ἄλλους παιδεύσαντ' ἁγνὰ κέλευθα πατεῖν.

Henricus Charteri[s]

DVm vitam ambiret, toto vivebat in orbe
Rollocus, Solis quà micat igne globus,
Vidit & ingemuit, nō hac mea vita, nec
Iure, inquit, civem me ferat esse suum.
Vita mihi est Christus, cœlum est mea patria, c[…]
Res mundi mihi sunt, stercora, damna, nihil[…]
Audijt hos gemitus summa qui spectat ab arce[…]
Ergo veni in Patriam, mox ait, ergo veni.
Iam iam adeunda tibi est fulgentis regia cœli,
Vt vita optata sic potiaris ovans.

Aliud.

Quæris Viator tumulus iste quem tegat?
Nemo referre possit hoc plenè tibi.
Audire verbo si tamen verum cupis?
Operta virtus omnis hoc cippo iacet.

Henricus Charteri[s]

FLeant parentum si orba mortem pignora:
Turba ducem ademptum castra si seque[…]
Si fata frater fratris amissi gemat,
Iusti doloris hac dies quantam attulit

Lacrymosa causam? qua virum tantum abstulit,
Virum iubar Britanniæ & patriæ decus,
Cui nulla similem, nec secundum ætas dabit.
Lacrymosa Patria, Ecclesia, Vrbi, Academia,
Quæ sustulit fratrem, patrem, & pium ducem,
Ecclesiæ, huic Vrbi, Patriæ, & Academiæ.
Hoc ergo tumuli fossilis super aggere
Ecclesia, Patria, Vrbs, fleat & Academia.

Gulielmus Cragius.

SPlendebas nitido totum fulgore per orbem,
Et tuus Edinum, Scotia, splendor erat.
Edini splendor Sophiæ pia dogmata clara:
Rollocus Sophiæ dogmata clara dedit.
Scotia & Edinum precibus pete, clarus, adempto
Rolloco, splendor ne tuus intereat.

Aliud.

Hic iacet extinctus, genuit cui Scotia nunquam
Doctrina atque animi simplicitate parem:
Cuius ab ore sacro Sophiæ scatuere perennis
Flumina: spirabat vitaque morsque Deum.
Quis memoret plusquam mortalia munera mentis?
Quo fingi cælo splendida facta queant?
Hinc reliquum, effigies poterit quæ nulla referre,
Clara Timantæis pingere facta notis.

Aliud.

Qui patriam patri offenso patriæque parentem
Reddidit, est patriæ redditus ipse suæ.

Iohannes Adamsonus.

QVam ſpe præcepit, votis ambivit, amore
Arſit, habet patriam dîa propago ſuam.
Scilicet exilij illecebras qui ſprevit & odit
(Tantùm hilaris mentis dexteritate nova)
Iure tot ereptus, quot habet mala vita, procellis
Hinc abit & patria ſidus in arce micat.
O dolor, ô deſiderium, ô lugubria fata:
Quantum agit in miſeros ira tremenda Deum!
Pergat & in prædam ſi vindice numine tollat
Orbi oculos, populum quanta ruina manet?
Legatos revocant iam quid, niſi, cogitat arma?
Stringat in hoſtiles quæ gravis ira manus.
Hinc Deus avertat, per vulnera ſacra, ſiniſtrum
Omen: & in populo regnet ametque ſuo.
Vos quibus incumbit tanti metus inde furoris
Exoraturas tollite in aſtra manus.

M. D. Berclaius.

QVam rarum hæc Libitina tegat, queîs dotib
Gymnaſiũ, Patria, Eccleſia ſerò ſciũt. (auct

Aliud.

Turbida ſollicitæ pertæſus tempora vitæ
In patriam Rolloce meas, ubi ſuavis ovanti
Se Chriſti præbet facies, propiorque micantem
Irradiat longùm ſperato lumine, manes
Temperie æterna ſanctos ſplendore coruſcans.
Heu tamen ad miſeros quantam tranſmittis amic
Mæſtitiam, Hyblææ viduatos nectare linguæ.
Et quibus indomitæ diſcordis ſeminaturbæ

omponenda. Tuis Academia fulta lacertis
lachrumat gemebunda suo te orbata parente,
ednon extinctus terrenæ hoc funere massæ
Quippe pia ingenij monumenta, & fama laboris
ınthea, qua patulum sese diffundit in orbem
ellìgio, celebrata vigent, tua posthuma proles
larabit memorem memorati patris honorem.
uque diu optati satiatus Numinis haustu,
Æternùm placidâ compostus pace quiescis.

Præceptoris manibus mœstus parentavit discip. IOH. RAIVS.

INsueta obduxit vultum caligine Phœbo
Cynthia. Venturæ præscia noctis erat
Bissenis vicib⁹ vix rursum Cinthia fratri est
Iuncta, Caledoniȩ cum alter ocell⁹ obit.

Gulielmus Greirius.

IS Rollocus erat, quales plerique videri
Optant, sicque mori, vixit ut ille, volunt.

Gulielmus Arthurus

TE Rolloce extincto vrbs mœsta, academia mœsta est
Et tota exequijs Scotia mœsta tuis.
Vno in te nobis dederat Deus omnia, in uno
Te, Deus eripuit omnia quæ dederat.

Tho. Bellendenus.

SEcla priora una viderũt luce cadentem
Solem unum, binos hæc videt una dies.

I, Scotus.

TRiste solum haud miror situ, Rolloce, relinqu
Et fortunato stes super astra loco.
Scilicet humanum genus illis vivere par est
Sedibus, his magnos convenit esse deos.
Mœsta tamen patria est, & te sibi plangit adēp
Et Princeps cuius sub ditione manet.
Mœsta gemit coniunx tanto viduata marito,
Et populus mœstum prædicat ore diem.
Aspice quam nutrita tuo tibi lacte iuventus
Mœsta sedet cupiens te moriente mori.
Et patria, & coniunx, pubes, Respublica, princeps,
Omnia in hoc uno sunt miseranda viro.

Aliud.

Sis maior vita, Rolloce, an morte requiro,
Cum superet cunctos vitaque, morsque tua.
Sprevisti vitam, vicisti mortem: erit unde
Hoste triumphato laurea serta feras.
Cœlicus in terris vixisti, mortuus idem,
Inter cœlicolas cœlica regna tenes.
Vita tamen quam mors maior: Namque illa ben
Acta, dedit placidè sic potuisse mori.
Regna sibi reges habeant, diademata, fasces,
Dum tecum liceat vivere, siue mori.

Nathanael Vdvartu

SYdera, cum superum applausu, nov⁹ incola stā
Rollocus, & fati lege Minister obit.
Hunc labor, ingenium, probitas, vigilantia, ch
Fecere in vita civibus esse suis.

Post mortem, pietas docuit transmittere nubes.
Sincera hos fructus Relligionis habet.
Sparge igitur flores, & fletu parce viator,
Cui Deus hos artus abstulit, astra dedit.

G. Duglassius

DVm vires ostentat, & in terrestria vastum
Terrorem vult mors ingerere atra sui.
Rollocum invadit vitæ, mortisque magistrum,
Et pia lugubri sub pede colla premit.
Nil agis ô truculenta: paris pro funere vitam:
Non moritur, quem mors ad meliora rapit.

Aliud.

Deliciæ humani generis Rollocus, imago
Maxima mansueti, quam docet ipse, Dei.
Quem doctum mirantur, amant mitemque, bonũque
Cum populo proceres, Rexque, patresque, pio.
Ante diem primo cadit immaturus in ævo,
Frustratus patriæ, votaque, spemque suæ.
Heu quis nõ timeat mortem tetricamque, trucẽque?
Parcere si doctis, si negat illa bonis.
At quis nunc timeat mortem, vel sæva minantem?
Perdere si doctos, si nequit illa bonos.

Eiusdem de eodem, qui cum ad eum diem liberis caruisset, uxorem reliquit puerperam.

Tot tibi qui genuit natos Ecclesia, natum
Vix unum moriens liquerat ille sibi.
Par fuit æternum sterili sobolescere morte,
Qui vixit Phœnix: iam parit, & moritur.

David Humius posuit.

QVi vita docuit Christum, qui dogmate Christu
Rollocus vera simplicitate, fide.
Post tenebras furvas, quas verbi sole fugarat,
Nunc clarum in claro lumine lumen habet.

Aliud.

Dum suavitate vitæ, & innocentia,
Candore pectoris, morum, & industria:
Dum sedulis laboribus, & illustribus
Scriptis suis, & exteros Christum docet
Rollocus, & cunctis viam ad cælum struit:
Dum principē, & populū, viros & fœmina
Iuvenes, senes, mulcet, docet, ducit, trahit:
Tantis laboribus imparem, mortalibus
Tantum virum spernentibus, Christus rapi
O te fœlicem! heu nos miserrimos! eheu.

Alexander Humius.

Quest.

PLebs, Proceres, Princeps, quē cassum lumine lu- (gen
Cur fata (heu) viuo nos vetuere frui?

Resp.

Dignior ille fuit qui in cœli luceat aulâ:
Luce hac orbari dignior orbis erat.

Aliud.

Porrigeret pietas si vitam, hic debuit omnes
Mortales mortis prætery sse mora.
Sed quando hic obyt præcox, discamus & omnes
Pertæsi hanc vitam, postuma secla sequi.

Aliud.

Pectore, voce, manu, verum (vir sancte) colebas:
Et verum extincti nunc monumenta docent.

Aliud.

Hoc procul à tumulo commenta facessite vatum:
Vera vir hic vivus, vera sepultus amat.
Vana tegat sontes fucata gratia famæ,
Nil sibi fucari, nil avet iste tegi.
Testor ego extincti manes, pia Numina testor,
Testor & innocuo si quis iniquus erat.
Nullus ei quæsitus honos, opulentia nulla,
(Nūc quibus, heu, Pietas pestibus ægra gemit
Pro Tricis Apinisque habuit genus, atria, censum:
Res vitæ, ad voti spes, ratus esse nihil.
Stet modo maiestas Christo sua sarta, salusque
Humanum à Stygio vindicet hoste genus.
Ergo reapse bonis cultus, probitate remissis
Gratus, & indignis denique mirus erat.
Nunc vitā hanc sanctā requies tam sancta coronat
Sydera tam certò nunc redivivus habet.
Nemò sequi ut sanas vivi vestigia nolit,
Et propiore mori Numine nemo velit.

EPIPHONEMA.

O te satum fœliciter,
Fotumque te fœliciùs,
Functumque fœlicissimè,
Noster Cato, Plato, Numa.

O ter beatum & amplius,
Et vita, & ortu, & funere,
Qui te referret æmulus,
Rolloce, noster Indiges.

Æternum salve atque vale,---
---Decus addite Divis.

HERCVLES ROLLOCVS.

CATALOGVS OPERVM D
ROBERTI ROLLOCI, quorum ali-
qua excusa, alia mox excudenda.

EXCVSA.

Prolegomena in primum librum qu
stionum Theodori Bezę.

Commentarius in Pauli epist. ad Eph
Commentarius in Danielem Proph
Analysis Logica in Pauli epist. ad Ro
Tractatus de fœdere Dei; & de Sa
mentis.

Tractatus brevis de Providentia De

Tract

Tractatus de efficaci vocatione.
Commentarius in utramq; Pauli epist. ad Thessalonicenses, & ad Philemonem.
Commentarius in quindecim selectos Psalmos.
Commentarius in Evangelium secundum Ioannem.
Conciones aliquot sermone vernaculo editæ.

MOX EXCVDENDA.

Cōment. in epist. ad Colossenses.
Analysis Logica in epist. ad Galatas.
Analysis Logica in epist. ad Hebræos.
Comment. in duo capita prioris epist. Petri.
Tractatus de Iustificatione.
Tractatus de excommunicatione.

